

TOTI-LIST

NA DOPUSTU

LETO VI

LIST ZA DOBRO VOLJO IN SMEH · IZHAJA VSAKO SREDO

ŠTEV. 32

TEREMTETE

— Veš, Lajoš, Rakoši bi rad pokazal, da je — čeprav je propadel — še vedno on gospodar v hiši. Zato je dejal Imre Nagyju:

»Imre, skrij se hitro pod mizo!«

Kaj je hotel naš ubogi Nagy? Po vseh štirih je zlezal pod mizo. Rakoši se je zmagozlasno ozri, nato pa ga poklical:

»Sedaj lahko zopet prideš ven, Imre!«

»Nočem!« je dejal ta jezno. »Nalašč nočem! Ti bom že pokazal, kdo je ministrski predsednik na Madžarskem!«

— To je stari vit, Pišta. Toda da se ga lepše povedati! Poslušaj:

»Rakoši propadel je in tudi »Szabad Nep«. Ubogi Imre Nagy

pa kljub temu ostal propadel človek je...«

— Isten bizony, Lajoš, ti si pa cel poet. Le rima se ti bolj slabo — tako kot Amerikancem v Koreji. V nedeljo, ko sta Dulles in Sing Man Ri podpisala pogodbo o vzajemni obrambi in varnosti, je Sing Man Ri potrepljal Dullesa po ramenu in dejal:

»No, kolega, upam, da se sedaj čutite varnega?«

— Če sem jaz slab poet, Pišta, pa ti nisi na tekočem. Ne veš še tega, da so Francozi sklenili, da ne sprejmejo italijanske konkurence vladne krize, češ da je to njihov patent. Ker se pa Italijani s tem ne morejo sprijazniti, trdeči: vse ob pravem času, so se Francozi razjezili in odšli vsi skupaj na — dopust...!

ZLATA PRAGA!

— Dobri den, pan Bohumil. Kam pa? Na počitnice?

— Kje neki, pan Franta! Oprostite. Mislim sem, ker nosite kovček v rokah...

— Kakšen kovček? To je vendar samo moja listnica.

— Listnica?

— Seveda listnica. Ali še niste slišali za nov zakon o legitimacijah?...

— Nekaj sem slišal, da bodo vpisovali v legitimacije vsako izpremembo bivališča, ki traja več kot eno uro...

— Anu vidite, pan Franta. In jaz sem na nesrečo — trgovski potnik!

ZACUDENJE

Profesor astronomije razlaga obiskovalcem zvezdarno:

— Točno čez petnajst minut boste lahko videli popoln lunin mrk...

Neki tržaški trgovec se glasno začudi:

— Ostia! Ma kaj bo tudi na luni čez petnajst minut stopil v veljavo italijanski zakon o odmeri davkov?!

OPTIMIZEM

— Nu, Serjožka, kako je kaj?

— Boljše, boljše...

— Vraga! Pa menda nisi postal član CK?

— Kje pa! Jaz sem mislil drugače: boljše kot jutri...

ZOOLOŠKI POUK

»Očka, kdo je hitrejši — dirkalni konj ali golob-pismonoša?«

»Jasno vendar! Na zemlji je konj hitrejši, v zraku pa golob!«

SLABE ZVEZE

»Ne vem, kako lahko trdiš, da so železniške zveze s tem krajem tako slabe?« Saj imaš vendar vrsto vlakov: tistega, s katerim bi moral jaz priti, tistega, s katerim si ti mislila, da pridem, potem tistega, katerega si zamudila, ko si me nameravala čakati, razen tega še tistega, s katerim sem dejansko prišel in končno tistega, s katerim bi pravzaprav moral priti...«

Diplomatske dopustniške

— Očitali so mu, da je bil njegov govor v parlamentu premalo ognjevit!

— Prekletu dobro molzel Gotovo je iz ministristva za kolonialna vprašanja...

— Signori, zahtevam, da se nam kriza šteje kot plačani dopusti!

Blaž Mozol:

Nenadomestljivi nepogrešljivi

(Posvečeno nenadomestljivim strokovnjakom za marsikaj)

Lojze Sraka, bivši komercialni podjetja »Kramaexport« je nervozno korakal po celici gor in dol. Danes mu ni bilo treba iti z ostalimi kaznjenci na delo, ker si je včeraj pokvaril želodec s slanino, ki mu jo je poslal v zapor zvesti prijatelj Pepe Lisica. Zato se je lahko posvetil razmišljanju o položaju, v katerega je zašel tako rekoč po tuji krivdi. Kajti listek, ki mu ga je poslal Lisica v slanini, je zahteval treznega premisleka in obširno analizo nove situacije, ki je nastala zaradi intervencije podjetja »Ihahaprom«.

»Kakšne šanse!« je milo vzdihnil, ko je še enkrat prebral listek. »Jaz pa pripravljam dragoceni čas tukaj za rešetkami. Pepe je res kolega in pol. Kajti brez prošnje podjetja »Ihahaprom« za predčasni izpust, tovariša Lojzeta Srake, strokovnjaka za trgovino z inozemstvom, ki je imenovanemu podjetju neobhodno potreben v svojstvu bodočega komercialnega direktorja... bi moj položaj ne bil zavidanja vreden. Precej stvari so mi naprtili: Zloraba položaja, utaja denarja, sprejemanje in dajanje podkupnine, razen tega pa so še začeli pogrevati stare stvari: afero z »Narodno imovino« iz leta 1945, afero z živilskimi kartami — čeprav je to že popolnoma zastarela stvar, ker so karte že davno odpravljene —, potem zadevo z utajo, prekupčevanjem in izkoriščanjem osnovnih sredstev podjetja »Zirafahamham« — čeprav je takrat že odsedel predpisanih osemnajst mesecev — in sedaj še tale drobnarija s podjetjem »Kramaexport«. Mar naj zaradi ubogih treh milijončkov sedim tri leta?«

Lojze Sraka je žalostno zavzdihnil.

»Kakšen socializem je vendar to, če si človek ne more dvigniti življenjskega standarda svojemu stanu primerno, če mora sprejemati inozemske zastopnike v svoji reprezentativni pisarni samo zato, ker še nima svoje lastne vile tako opremljene, da bi lahko brez bojzani sprejel v njej tudi najbolj razvajenega ameriškega bankirja?!«

Lojze Sraka je legel na pograd in skušal zadremati. Se enkrat je segel po listku in zamišljeno zlogoval:

»... naše podjetje »Ihahaprom« je prepričano, da bo tudi sodišče uvidelo, da je zadrževanje nenadomestljivih gospodarskih strokovnjakov v zaporu zaradi malenkostnih nebitnih prekrškov neelastične zakonodaje našemu gospodarstvu škodljivo, ker...«

Lojze Sraka se je blaženo smehljaj. V sanjah se je že vozil v elegantnem »Cadillacu« kot komercialni direktor podjetja »Ihahaprom« v München na pogajanja z zastopniki tvrdke »Kirchenfleisch A.G.«... ko ga je neusmiljena roka upravnika zapora prebudila v stvarnost. Upravnik ga je obvestil, da je tožilstvo razširilo obtožnico proti njemu zaradi prevar, utaj in tatvin, ki so bile še naknadno ugotovljene...

Ob istem času pa si je Pepe Lisica tlačil v žep masno provizijo na nakup novega, luksuznega salona za bodočega komercialnega direktorja podjetja »Ihahaprom« — nenadomestljivega strokovnjaka Lojzeta Srako...

NESPORAZUM

— Kaj pa je vaš sin?
— Pravijo, da je pisatelj.
— Ali piše za zabavo ali za denar?
— Meni piše samo za denar!

TE LJUBE ŽIVALCE...

Brez besed

»Beživa, draga, nekdo naju opazuje!«

»Da, da, njegov oče je takrat prav tako izgledal!«

»Veš, kratjica nosi spet nojeva peresca!«

FRAU KLIČEK IN FRAU MURŠEC IMA- TA SPET BESEDO

— Jesaskristastana, zo bos, frau Kliček, homs šo kert?

— Bo den! Kaj te je blo los, lipste frau Muršec?

— Kaj virkl niste čuli za te kšihit fon da frau Rupriht?

— Bos fir a frau Rupriht? Ajne zolhene jaz iba-haupt sploh nena poznami! Kaj je filajht prišla herunta fom Grac?

— Vajs da tajfl, od kod se je jec aufamol prkazala. Frija pa je bla te frau Rupriht a olte Marpurgerin! Saj se je zagvišno morete erinat, noh fon hitlacajtn vek! Tes voar jo te, te bos ima zo a morcgošn kopt hot, tam drausn v Prestanici!

— A te do! Natirli se vem erinat! Tota je bla, oja, zo ane tauzentpercentige! Ta haupt papnrajsarca je bla, jojojo, natirli se vem erinat...

— Najo, najo, najol Zegns, da jo poznate! Hobioe ksokt!

— Zepstfarštendli, zelpstfarštendli! — Jaso natirli, da jo ne poznam tak ganc genau, oba hitla te soldatn pa esesari, te homs ma arcölt, da je bla tak nariš na njh, da bi za jih vse herholtala...

— Obana, zobos! Netmegli! — Jesasmarjandjosef zo a piskurni! Ce bi jaz bla soldat, netamol anšauon tet zo ane!

— Jo, oba kak ste glih na njo zaj gor prišli? Izl šo vida cruk? Kaj jo te niso finfundfirciga bek lifrali? Te voar ja zo ane hohnaci...

— Natirli je cruk. Ganc štül se je pršlajhala, nah pa je mela cofort en komeradarobend gor na Sobahofi s svojimi starimi frajndrlami.

— Obagens! Zo bos! — Te so pač nah zaufali zagvišno vi di narišn, tes kenima furšteln, majndraj!

— Kloar! Ne nah pa, denkns ina, so s pištolnami umanond strelali, te tepn, da bi jo vsi ganc za zihervedli, da so stari kamorati šovida bajnand!

— Na servaskšeft, zolhene tepn, majnazöll!

— A bos, tepn! To je še fül cuvenik za zolhene tamiš hunclojte. Anštot, da bi ti inere pistoletin lepo frštekali, te pa grejo žnjimi tak nariš umanand fuhtlat!

— Jesasjesas — denkns ina... da bi šo vida... tak ko ajnofirciga... te hoknkrajclatn...?

— A bo den, te kuhlhöldn! Samo glih lauta šererajn bojo mell, te tepn... glih tak vi te hoknkrajclate frau Rupriht, zegns, zo is te kšihit! Jojojo!

LJUBLJANSKE

BURNA DISKUSIJA ODBORA ZA PREIME- NOVANJE LJUB- LJANSKIH ULIC! PE- PE IZ ROŽNE DOLI- NE VLOŽIL SVOJ VETO! ZADEVA BO PREDLOŽENA SO- DIŠČU V HAAGU!

Dopisnik agencije »Totipress« nam sporoča, da je bila sinoči plenarna seja odbora za preimovanje ljubljanskih ulic, na kateri so obravnavali predlog prebivalcev Rožne doline, da se Rožna dolina preimenuje v Travnato dolino. Prebivalci Rožne doline so svoj predlog utemeljili z dejstvom, da je trava prerasla že skoraj vse ulice, tako da je ime Rožna dolina neprimerno za ta košček naravnega parka. Ker je po burni razpravi, ki je trajala vso noč, vložil Pepe iz Rožne doline svoj veto proti temu predlogu, bo zadeva predložena mednarodnemu sodišču v Haagu.

IZJAVA ZNANEGA DOLGOPROGAŠA HÄGGA ŠPORTNEMU DOPISNIKU AGENCI- JE »TOTIPRESS«

Ob priliki nedavnega obiska v Ljubljani je znani dolgoprogaš Hägg izjavil športnemu dopisniku agencije »Totipress« sledeče: »Ljubljana mi zelo ugaja. Posebno mi pa ugaja vaš sistem prestopanja na tramvajih, ki je živ odraz skrbi, ki jo posveča direkcija ECZ množični vzgoji dolgoprogaških kadrov. Verjemite mi, če bi jaz živel nekaj časa v Ljubljani in bi bil prisiljen prestopati s tramvaja na tramvaj, bi si upal na prihodnji olimpijadi postaviti svetovne rekorde v vseh tekih, začeniš s tekom na 100 m, tekom čez zapreke pa vse do maratonskega teka. Sporočite tramvajski direkciji, kontrolorjem in vozačem tramvaja moje iskreno priznanje!«

PRAKTIČNA NOVOST NA LJUBLJANSKEM GOSPODARSKEM TRGU

Kakor nam javlja sodelavec agencije »Totipress« iz Ljubljane, bo v prihodnjih dneh podpisana pogodba med direkcijo »Avtoslovenija« in predstavniki ljubljanskih pekarn o dobavi večje količine belih štruc, ki jih bodo — okusno pakirane in opremljene z zaščitnim znakom — vrgli ljubljanski peki na trg kot nadomestek za gobe za pranje avtomobilov. Kakor smo izvedeli, je ta novost vzbudila veliko zanimanje tudi med tujci

UČITI SE, UČITI SE, UČITI SE

(Piše ta mau Zane iz
Lublana)

Pr nas u šol mama an profoks, k je zlo kunštn, k nam ceu let prau, de se je treba ceu žiulejn učit. Jest mu nisn douh vrjeu, zadnč pa sm vidu, kok sta dva miličnika pelala po Betounou ulc enga pjanca, k je biu nađekn ku žvau. Ko so ga pelal mem, je adn mulc, k ni iz naše kompanije, uprašou miličnika:

»Za kua pa ženete gaspu-
da prfoksa u arest? A je
kua sunu?«

Miličnik pa je djau:
»Neč ni sunu, ampak tku

Težak primer

— Veš, doktor, kadar
preveč delam, čutim stra-
šen glavobol...

— Hm, pa se ti to pogo-
sto pripetijo?

— Ne, vsaka tri leta en-
krat!

»Slovenski poročevalec«, 26.
julija 1953: Prodaj dvotono-
sko harmoniko...

Clovek bi jo še kupil, to-
da — žal — ne ve se, ali
harmonika morda spušča
samo dva tona ali pa
morda — tehta dve toni!

»Ljudska pravica«-»Borba«,
2. avgusta 1953: V članku
»Ob zaključku sezone SNG
v Mariboru«, ki ga je napi-
sal Franc Šrmpf Informa-
ciji na ljubo — kakor trdi
sam — beremo, da je režir-
al Budakov »Metěž« Ferdo
Delak.

Ker je »Metěž« dejansko
režiral Fran Žizek, smo
čitatelji močno v dvomu,
ali je bil članek napisan
res »informaciji na lju-
bo«.

»Slovenski poročevalec«, 2.
avgusta 1953: V »Pletenini«
v Kranju izdelujejo ženske
in moške vestje, dekliške
vestice in kuli jakne...

Frau Muršec in Frau Kli-
ček sta zelo radovedni,
če morda v »Pletenini«
ne izdelujejo tudi še

se ga je nažru, da ne ve,
kok se piše.

Tist mulc pa je potli re-
ku, de tolk ve, da je tale
žvau prfoks, kok se pa piše,
de mu ni znan. Potli sm pa
še jest stopu bliž, de b vidu,
če ga poznam, pa sm ga
prec spoznam: tista žvau je
biu naš prfoks, k nas uči,
de se je treba ceu žiulejne
učit. Zdej mu pa rad ver-
jamem, de ma prou: ceu
žiulejne se je treba učiti! Ne
sam u šol, tud na ulc se
člouk dost nauči!

UTRINEK IZ LJUB- LJANSKEGA RADIA

Radio Ljubljana: »Danes
popoldan bo na strelišču ob
Dolenjski cesti množično
streljanje poedincev...«

Opozarjamo slučajne po-
slušalce Radia Budimpešta,
naj se ne prestrašijo, če
bodo v eni prihodnjih od-
daj slišali o množičnem
klanju prebivalstva v naši
domovini, ki je zadnje
čase »kar javno in ga celo
objavljajo kar po radiu!«

KDOR MORE...

Matajev Matija se pipe-
lje v Ljubljano z vozom, pa
jo reže kar lepo po tram-
vajskem tiru. Tramvaj pri-
de za njim, zvoni, zvoni.
Nič Matija se smeje, tram-
vaj prerklinja, potem pa
se zadere:

— Vraga, kaj se res ne
moreš umakniti, strela
gromska!

Matija pa se še bolj slad-
ko smeje:

— Jaz se že lahko — le ti
se ne moreš...!

hemtno, hozne in hand-
šue?

»Slovenski poročevalec«, 2.
avgusta 1953: Neslišno se
kolona za kolono približuje
svojim utrjenim položaj-
em...

Ker v nadaljevanju izve-
mo, da je kolona pozneje
napadla te položaje, se
nam zdi to njihovo po-
četje nerazumljivo. Če so
bili položaji že njihovi,
čemu jih je bilo treba
sploh še napadati?!

»Ljudska pravica«-»Borba«,
10. VIII. 1953: »Poročivo
proti ponovni amnestiji na
Koreji...«

Uboga Koreja! Se amne-
stije ji ne privoščijo.
(Sing Man Ri je bolj za
agresijo.)

»Ljudska pravica«-»Borba«,
10. VIII. 1953: »... posebno
sporočilo in deklaracija 16
držav računata na politični
užitek...«

Državljanj, pazite, da
vaši počitniški užitki na
morju in v hribih ne
bodo — apolitični!

DOPUSTNISKA LIRIKA

(Asociacija na Goetheja, ki
je prišla na misel doma-
čemu dopustniku ob cenah
v nekaterih naših hotelih)

Po vseh hodnikih
je mir,
v večji pri vhodu
portir
dremle ves tih;
ščurki so v luknjah pospali.
Tukaj prav kmali
zapihaj prepri!

V NEKEM GOSTIN- SKEM OBRATU

1. dejanje. — V restav-
raciji Osebe: On, ona in
natakar.

Natakar: »Klanjam se.
Ljubim ruku, milostljiva. S
čim lahko postrežem? Kra-
sno pecivo imamo, milost-
ljiva. Fine kranjske klo-
base smo dobili, gospod...«

2. dejanje. — V kuhinji.
Osebe: Natakar in glavna
kuharica.

Natakar (ogorčeno): »Dve
divki, madona! Ta prekleta
banda se je nažrla že do-
ma!«

Zastor pade.

POPUST

— Po čem je kilogram?
— Tri sto dinarjev.
— Tri sto dinarjev? Hm,
veste — jaz sem namreč od
trgovinske inšpekcije.
— A tako! Potem je pa
samo dve sto petdeset!

NESPORAZUM

— No, Sonja, kdaj se boš
poročila s Pepetom?
— Čez tri leta.
— Kako to? Pa si vendar
rekla, da bo poroka takoj,
ko bosta imela hišico pod
streho...

— Seveda. Ampak Pepe
mora še prej odsedeti svo-
je!

KISLO MLEKO

Mestni sinček je na počit-
nicah na kmetih.
— Mama, poglej samo,
kako žalostno se drži ta
krava! To je gotovo tista,
ki daje kislo mleko!

OJ TE MENZE...

— Pazite vendar, Ančka,
že zopet ste pustili na vsakem
krožniku umazan
prstni odtis!
— Tovariš upravnik, to
je samo znak, da imam čis-
to vest in se nikogar ne
bojim!

POSTREŽBA Ia!

»Natakar, steklenico ra-
denske vode, prosim!«
»Zelite veliko ali malo?«
»Malo!«
»Zal malih sploh nima-
mo!«
»Dobro, potem pa dajte
veliko.«
»Velike so nam pa zmanj-
kale.«

OGORČENJE

— Pisalni stroj je prava
hudičeva iznajdba!
— Zakaj?
— Zato, ker vsi slišijo,
če nič ne delaš.

Italijanski humor

»Povej mi, no: jaz sem vlomil v banko, kaj pa ti?«

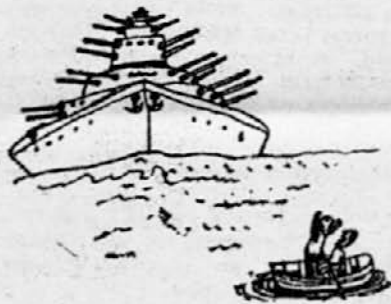
»... postalo je topleje in polagoma slačim možu pulover.«

»Ta soba je za goste, ki spijo skrbeni. Če se pa gospod želijo stegniti, naj izvolijo v sobo z daljšo posteljo in višjo cenol«

»Dragi sin, sugestija zmore vse. Pogledaj, tale avto lahko vozi čez prepad zato, ker vozač ne ve, da so most podrli.«

»Končno vendar civilizacija!«

»Draga, moje oči so le zate!«

Cvetličarka: »In pravil, da me ljubiš! Nisi enkrat mi še nisi prinesel šopka rož!«

»Oprostite, rada bi imela le naslov frizerja gospoda predsednika sodišča.«

»Veš, avto parkiramo kar v hiši zaradi radia.«

Riba (ženi): »Moj bog, kako si se spremenila!«

»Da, doktor, šlo je prav zares brez bolečin.«

OBZIRNOST

Ko je ameriški pisatelj William Faulkner dobil Nobelovo nagrado, je ob povratku iz Stockholma priredil na svojem domu večji sprejem. Pri tem je njegova žena pozdravila nekega gosta:

— Vam pa raje ne bom ponudila cocktaila, saj vi ste predsednik antialkoholne lige!

— Ne naravnost, gospa, jaz sem predsednik lige za pobijanje nemorale.

Tedaj je vzkliknila gospa Faulkner:

— No, saj sem vedela, da vam nečesa pač ne smem ponuditi...

NESPORAZUM

— Svoje pesmi bom dovolil objaviti šele po svoji smrti.

— Bojazljivec!

SORODSTVO

Seznanil sem se nekoč z bratom našega komponista Slavka Osterca in ga vprašal:

»Ste tudi vi četrtinski komponist?«

»Ne,« pravi, »pač pa pol-litrski!«

Paj.

DRUGO OPOZORILO

Nekoč so pisatelja Stefana Zweiga, ki je dobil Nobelovo nagrado, naprosili, naj na neki prireditvi prebere kakšen odlomek iz svojih del. Zweig je odklonil, rekoč:

»Odkar sem dobil pri svojem zadnjem predavanju dva resna opomina, sploh ne berem več javno svojih del. Ob tej priliki sem namreč opazil, kako je najprej eden poslušalec potegnil iz žepa uro in pogledal, kako pozno je že. To je bil prvi opomin. Toda ko je nekaj minut kasneje še drugi poslušalec ne samo zamišljeno gledal na svojo uro, ampak jo celo pristonil k ušesu, da bi slišal, če sploh še gre — od tega drugega opomina javno ne berem več!«

SLAVA

Napoleon je bil rad piker. Nekoč je svojega zdravnika vprašal:

»No, kako — ali ste že mnogo ljudi spravili na oni svet?«

Zdravnik se je priklonil:

»Ne toliko, Vaše Veličanstvo, kot vi, in celo ne s toliko slave...«

NEKAJ SHAWOVIH

Neka starejša dama iz visoke angleške družbe je v družbi morila Bernarda Shawa s tem, kako prav njej njegovo pisanje ugaja.

»Ali se vam ne zdi, mister Shaw?« je dejala, »da imava midva mnogo skupnega?«

»Seveda,« je zamrmral Shaw, ki je takrat že bil preko sedemdeset let star, »rojena sva v istem stoletju!«

...

Bernard Shaw je bil zagrižen nasprotnik žvečilnega gumija. Nekoč je izjavil o njem:

»Če vidim koga žvečiti gumi — pa naj bo ženska ali moški, mlad ali star, se nehote spomnim na kravo, ki prežvekuje — le da krava to opravlja z mnogo več ljubkosti in nežnosti!«

...

»Najbolj gotovo znamenje, da je nekdo slaven,« je dejal nekoč Bernard Shaw, »je v tem, če mu začno pripisovati duhovite izreke, ki jih sploh nikoli ni izrekel!«

VAŠA STVAR

Kmetič je peljal s parom volov voz sena po ozki cesti, ko mu pride naproti cesar Franc Jožef s svojim adjutantom, ki je bil takrat tam v okolici na lovu. Adjutant je stopil h kmetiču in ga nadrl:

»Hej, kaj neki misliš — kdo se naj umakne? Cesar ali tvoji volji?«

Kmetič je zmignil z rameni:

»Veste, v to se ne vmešavam — to je vaša stvar! Zmenite se z volji...«

DUHOVITA HUDOBNOST

Slovita francoska gledališka igralka Sarah Bernhardt je bila nenavadno suha. Zato jo je kritik lista »Figaro« predstavil svojim čitateljem takole:

— Ko sem sinoči stal pred vhodom v gledališče, je zapeljala pred vrata Talije prazna kočija. Kočijaž je odprl vrata in — kaj mislite, kdo je izstopil iz kočije? Sarah Bernhardtova!

ČEMU

Na neki prireditvi v Parizu sta se srečala belgijski diplomat in njegov star angleški prijatelj. Pogovor se je sukul seveda o politiki. Anglež je Belgijca z rablino posmehom vprašal:

»Povejte mi no, čemu imate pri vas v Be'riji sploh celo ministrstvo za mornarico za teh nekaj ladje, ki jih imate?«

Belgijec mu je odgovoril:

»To vam bom lahko povedal takoj potem, ko mi boste pojasnili, čemu imate pri tako slabi prehrani v Angliji ministrstvo za prehrano?«

Maks Zdraha:

POTREBUJETE SOBO?

Cudno vprašanje! Skoro neznano v današnjem izrazoslovju. Pa vendar ni tako neupravičeno! Kako dobiti sobo — to je mnogo bolj pogosto vprašanje v pre mnogih monologih, dialogih, skupinskih razgovorih in množičnih zborovanjih.

Odgovoril vam bom na prvo vprašanje — ali bolje, zaupam vam recept, samo nikar ga ne povejte dalje!

Stane je človek, ki se znajde! Organizator, kot ga je treba iskati! Ko se je preselil na novo službeno mesto, ni bil niti najmanj v zadregi za sobo. Poiskal je tisti del mesta, kjer so najlepša stanovanja, vile in podobno. Cudovita zakonitost našega časa je namreč v tem, da so prazni stanovanjski prostori samo tam, kjer so lepa stanovanja. Prepričajte se sami: vsa temna, vlažna in umazana stanovanja so zasedena do zadnjega kotička, v lepih stanovanjih pa je prostora vedno na pretek! V eni sobi stanuje brat, ki je že osem let na službenem potovanju, v drugi teta, ki je trenutno v zdravilišču, v tretji stric, ki je še v Ameriki itd. itd.

V tistem predelu mesta torej, kjer so najlepša stanovanja, si je Stane izpisal nekaj imen in poklicev z vizitk na vratih stanovanj. S tem oborožen je odšel v sosednjo hišo in pozvonil na prvih vratih.

»Ali bi lahko dobil pri vas tisto sobo, ki je trenutno sedaj prazna, draga gospa?« je pričel ofenzivno Stane, čim so se vrata odprla.

Bitje za vrati je od presenečenja odprlo usta na stežaj:

»Kako? Pri nas sobo? Kako pridete na to misel v tej stanovanjski krizi? Le kako pridete na kaj takega?«

Toda Stane je bil pripravljen na vse. Potegnill je iz žepa beležnico in dejal:

»Oprostite, toda to sem izvedel tam v sosednji hiši pri inženirju Zemlji.«

Mina je vžgala na prvi udar.

»Kaaaaj? Ta pripoveduje takšne stvari? Seveda, to je gotovo zopet njeno maslo! In pri tem ima sama dve sobi, ki jih sploh ne uporablja. V eni ima prijavnjenega sina, ki je že davno v službi v Bosni, v drugi pa nečaka, ki se še rodil ni...«

»Toda, gospi, tudi stran-ka nad njimi, Korenčkovi, so mi isto rekli!«

STRUPENI SHAW

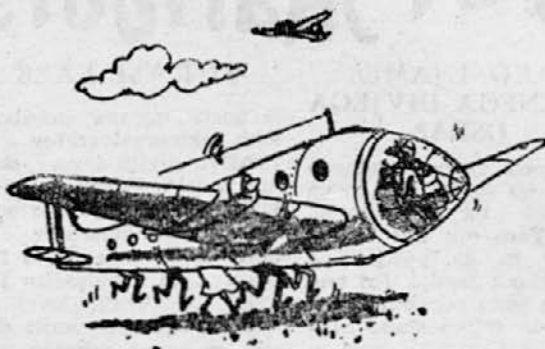
Ko je bil Shaw še majhen, ga je nekoč vzgojiteljica oštela, ker ni znal zgodovine. Svojo pridigo je zaključila takole:

— V tvojih letih sem že znala naštetil na pamet vse angleške kralje!

Mali Shaw je strupeno pripomnil:

— To vam rad verjamem. Takrat, ko ste bili v mojih letih, jih je bilo res še zelo malo...

Na pomoč!

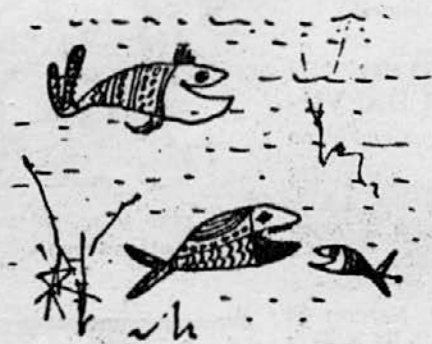

»Potrpite, prosim. Zgodi se tudi najboljšim pilotom, da včasih zgube kolesa.«

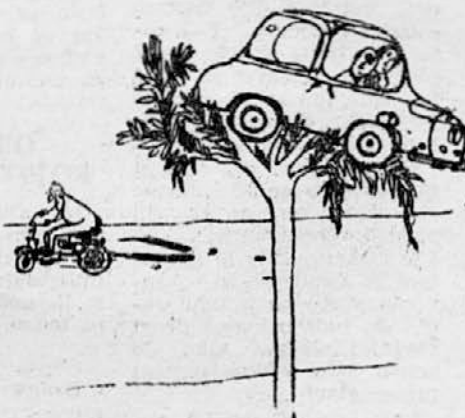

Ultrarealistični slikar: »Prosim vas, ustavite kazalce na uri na zvoniku. Nočejo mirovati.«

Zgodi se!

»Hm, kako je postala domišljiva, odkar je izvedela, da ima nekega strica v konzervi!«

»Lahko se spustiva dol, Josip, brezglavi motorist je mimo!«

Dve morski

»Draga, sedaj glej, kako se na- praviš mrtvega.«

»Po desetih lekcijah boste znali plavati.«

Varno je varno

— Veš, v skrbeh je, da ga ji druge ne prevzamejo.

Velika sila

— Končno enkrat glavni odmor! Za med prvim dejanjem bi moral kibniti!

Najprej sem hotel kupiti v pekarni ob kapucinskem mostu četrt kilograma belega kruha, pa mi je »vljudna« prodajalka rekla, naj vzamem celo štruco ali pa nič. »Hvala lepa za solidno postrežbo,« sem dejal in odšel z dolgim nosom na trg, kjer sem skušal potolažiti celjske gospodinje, ki so se močno razburjale, ker so občinski možje prepovedali prodajalcem iz Ptuja, da bi prodajali zelenjavo ceneje, kot jo nudijo kupcem celjska podjetja. »Kaj zato, če boste odslej draže plačevale krompir in solato,« sem jim rekel, »glavno je vendar, da smo se iznebili — konkurence!«

Potem sem šel čestitat predsedniku celjske obrtne zbornice, ker je zatajil pred davčno komisijo celih 400 jurčkov. Kdo bi se potem še čudil, če so njegovemu svetlemu zgledu sledili še tudi nekateri drugi obrtniki. Je pač tako, da smrdi riba vedno najbolj pri — glavi.

Cefizelj I. r.

»PASJI DNEVI« NA JESENICAH

Zaradi izredne sončne pripeke je dne 1. avgusta toplomer tako poskočil, da je

v mestni pekarni

celo kruh popolnoma pornel. Cene niso poskočile, ker so bile že kljub vročini ter visokemu stanju toplomera dovolj — visoke.

Vročina je tudi vplivala na številne gospodinje, ki so z izredno kislimi obrazi zapuščale nekatere jeseniške

mlekarne.

Sele pozneje se je izkazalo, da se to ni zgodilo zaradi vročine, ampak zaradi mleka, ki se skoraj weak dan — skisa.

UTILE CUM DULCE

— Očka, kaj že pomeni latinski izrek »Utile cum dulce?«

— Koristno s prijetnim.

— Aha, potem je to nekaj podobnega, kot če se pelje kakšen funkcionar v kopalnico, se tam okoplje, potem pa po telefonu zahteva, naj mu uslužbenec prinesejo iz pisarne pošto in razne odločbe kar v bazen, da jih bo podpisal. (Op. uredništva: Vsaka podobnost s predsednikom Sveta za socialno skrbstvo pri OLO Radovljica je zgolj slučajna.)

Mariborske viki

KAKO UJAMES ZELENEGA DIVJEGA OSLA?

Vzameš čisto navadnega domačega sivga osla in ga odpelješ na Mariborski otok. Tam mu daš 45 dinarjev in ga pošlješ po hrenovko z zemljo. Pri tem mu ne smeš pozabiti povedati, da toliko stane hrenovka z zemljo povsod v mestu. Ko pride osel k blagajni in izve, da stane hrenovka 60 dinarjev, zemlja pa 10 dinarjev, postane najprej divji, potem pa še čisto zelen od same jeze, ker ga imajo za čisto navadnega osla. No — takrat ga pa lahko ujameš!

OB SESTEM ROJSTNEM DNEVU

Iz Okrepčevalnice na Glavnem trgu.

— Le dajte pubcu še pol litra tukle. Naj pije, dokler si še zasluži 3000 dinarjev na mesec...«

Draga Juca! Najprej Ti moram povedati, da je Zveza borcev v Budanjah priredila zadnjič ples za staro in mlado. To pa je bilo zelo malo vseh gospodu župniku Debevcu, ki se je na prižnici eno uro trudil in potil, da bi odvrnil vaščane od tega v nebo vpijočega pohujšanja. Vendar so bile njegove besede bob v steno. Ljudje so se prijetno zabavali in godec Miha je tako živahno nategoval svoj meh, da je še celo v peklu zavladalo praznično razpoloženje, čeprav so po župnikovih besedah peklenščki že kurili ognje pod kotli, v katerih se bodo po smrti kuhali vsi tisti Budanjčani, ki bi se odzvali povabilu Zveze borcev.

Jože se je namenil s prijatelji v Postojno. Toda ko so stopili v vlak, so ugotovili, da je ves vagon prenatrpan. Zato so se prerili skozi gnečo v naslednji va-

KOT VSE KAŽE

si bosta uprava mariborskih kinematografov in Društvo divjih lovcev skočila v lase. Povod za to je nedeljska reklama mariborskih kinematografov za matineje »s ameriškim filmom... in s nemškimi filmom...«. Divjji lovci so strašno ogorčeni, kajti doslej so imeli edinole oni pravico na črno streljati — kozle!

Novatorstvo

»Veš, tako je na potovanju bolj udobno!«

Iz Budanj sem odšla v Podmelec, kjer so mi vaščani bridko potožili, da nimajo v vasi niti ene gostilne, sedaj pa so jim zaprli še trgovino in trafikko. Dimnikarja pa že tako dolgo niso videli, da jim bodo vse bajte pogorele, če ga še nekaj časa ne bo na spregled.

Na Konjskem sem srečala bolničarko K., ki se ji je silno mudilo, da ne bi zamudila maše. »K bolnikom pa se ji nikoli tako ne mudi,« so me še poučili vaščani, potem pa sem v Kopru videla, kako so na

PRAVOČASNO OPOZORILO

gon, kjer pa je bilo prav tako. S komolci so si utrlili pot v naslednji vagon, potem v naslednji in še v naslednji. Takrat pa se je Jože oglasil:

BREZ KOMENTARJA

»Franček, kaj misliš, ali bi našel poleti slepec mesarijo kje na periferiji Maribora?«

»Seveda! Saj bi ga tja sigurno peljal nos...«

IZ NAŠEGA PARKA

»Tovariš, ali ne veste, da je prepovedano hoditi po nasadih?«

»Ze, že. Toda jaz sem vendar — paznik.«

KISLO — SLADKO

— Res je čudno, da je vino v nekaterih mariborskih gostinskih podjetjih tako sladko, ko so vendar lani vsi tožili, da grozdje niti dozorelo ni!

— Položaj je tak: eni hudobneži pravijo, da se je saharin močno pocenil in da je zato vino toliko slajše, drugi pa zopet pravijo, da je vino sicer kislo, le da v primerjavi s še mnogo bolj kislimi cenami izgleda sladko...

nekem uradu potolkli svetovni rekord v počasnem poslovanju, saj že štiri mesece rešujejo prošnjo vaščanov iz Čežarjev, pa je še vedno niso rešili.

Zadnjič sem se s nočnim »Adrija ekspresom« pripeljala v Postojno. Na kolidvoru sem skočila za trenutek v bife, kjer pa mi je natakarka blagovolila povedati, da nimajo niti piva niti malinovca niti kakšne druge osvežujoče pijače, pa tudi vode ne. »Kaj pa kulturno postrežbo, ali jo imate?« sem naposled še previdno vprašala. »Nimamo!« je zavpila natakarka in šele pozneje je uvidela, kakšnega kozla je ustrelila.

Te poljublja

Tvoja Pepa

IZ PIONIRJEVE BELEZNICE

(Piše Jožek Čebulica)

Zadnjič me je vprašal ata, če znam dobro računati. Potem je rekel, da imajo

V BREZICAH

park. V parku so štiri klopi. Na vsaki klopi lahko sedijo štirje ljudje. Koliko ljudi se lahko potem odpočije na teh klopih? Pa jasno, da samo štirje, ker so ostale tri klopi čisto pokvarjene, sem se jaz junško odrezal in odšel

V KRŠKO,

kjer sem rekel mami, naj mi takoj da očetov dežnik. Mama je rekla, da mi ga ne more dati, ker je zunaj lepo vreme in bi se mi zato ljudje smejali. Jaz pa sem rekel, naj se ljudje kar smejijo, ker se najbolje smeji tisti, ki se zadnji smeji in se bom jaz prav gotovo zadnji smejal, ker bom imel dežnik in ker bo v dveh urah brez škropilni avto tudi pravkar poškopril našo ulico in v Krškem sploh škropijo niti ce samo takrat, kadar bo dež. V hudem nalivu sem prisopihal

V KOČEVJE.

kjer so bili dežja najbolj veseli gostilničarji, ki so bili zaradi pomanjkanja vode že silno v skrbeh, ker niso imeli več s čim krstiti vina in je potem tudi mlata v izbranih kletvicah povedal, da tako dobre deževnice še v nobeni drugi gostilni ni pil.

V DVORSKI VASI

mi je ata dal kovača za dve lizalki. Jaz sem med ruševinami in po kleteh tako dolgo iskal zadružno štacuno, ki nad vrati nima napisu, da si je ata premislil in rekel, naj mu dam kovača nazaj, ker da si bo on raje kupil pet šbarc. Potem sem jaz ostal s tako dolgim nosom, da ga vam zaradi prekratkih rok ne morem pokazati!

RECEPT

Ce te kje zasači miličnik, da si prekršil cestno-prometne predpise, se izgovori, da si nepismen in da jih zato ne moreš poznati. Pravijo, da to pomaga — vsaj v Mariboru, posebno če imaš srečo, in si res nepismen! Torej dol z analifabetskimi tečajji!

ENAKOVREDNOST V HALOZAH

»Ugotovili smo, da ve haloške učiteljice, skoraj niti ne delate med ljudmi.«
»Kako naj bi delale, ko pa nam pravijo, da nismo ljudje, ker smo ženske.«

Praktične novosti

»Ne te, jaz bi rada to tu spodaj, prosim!«

Solo koncert za avtotrombo.

ŠPORTNIK KLJUSE

OPRAVIČILO

Skoraj bi se tokrat primerilo, dragi bralci, da bi zaman iskali Kljusetovo športno rubriko. Nikar ne mislite, da je Kljuse morda odšel na počitnice — kakor prva »Branikova« garnitura po krvavo zabilih tih tih golih, s katerimi si je priborila pravico do vožnje v II. razredu naše-ga športnega vlaka! Nikar! Kljuse je postal tokrat žrtev »Večerovega« poročila o mladinskem plavalnem dvoboju Jugoslavija: Avstrija, v katerem je bila objavljena tur-di slika Avstrijca Schmied-bergerja, ki prvič ni več mladinec — temveč član! —, drugič pa sploh ni prišel na mladinski dvoboj na Reko.

Ko je namreč zvečer po objavi tega članka v »Večer« prišel Kljuse do-ču, ga je že na stopnišču čakala zbrana druga in tre-čakala generacija njegovega rodu in mu med glasnim ihtenjem sporočila, da je popoldne neznanokam izgl-nfla prva generacija Klju-setovega rodu — Kljuse-ov stari stric, star 99 let. Kljuse se je takoj podal na iskanje in poizvedova-nje, toda za starim stricem ni bilo nikjer nobenega sledu. Šele naslednjega dne je Kljuse izvedel od prodajalke časopisov na vogalu Grajskega trga v Mariboru, da je njegov stari stric dan prej kučil — kakor vsak dan — »Ve-čer«, da je bil zelo razbur-čen, ko ga je prečital in da je potem naglo odšel po Slovenski ulici. Ker je Kljuse hotel ugotoviti, kaj je v »Večer« tako razbu-rilo njegovega strica, je ta-koj prebral športne novice in zdrvel na Mariborski otok. Njegova predvideva-nta so bila pravilna: v ve-likem bazenu je njegov stari stric pravkar plaval 100 m hrbtno in pri tem dosegel zelo dober čas 1:10.8. In ko ga je Kljuse patetično vprašal: »Stric moj, zakaj ste nam to sto-rih? Jaz in vsa družina smo vas z žalostjo iskali...« — je stari stric zadovoljno zagodrnjal: »Mar niste ve-deli, da je moje mesto v mladinski reprezentan-ei?»

ČE JE ATLET BOLAN

Zdravnik: »Enajstiride-set! Visoko temperaturo imate...«
Atlet v agoniji: »Koliko je pa svetovni rekord?»

LENUHOVO MODRO-VANJE

— Eh, najlepše je nič delati, potem pa počivati!

Po tekmi v Afriki

Sodnik: »Roke proč, tovariši! Če rečem, da je tisto bil gol, je bil gol!»

SPORTNIM GOSTILNICARJEM IN GOSTILNICARSKIM ŠPORTNIKOM

Prva:

Ce naročis si vina vseh mogočih sort, pri litru manjka ga vsaj po en decil. O, dragi ti točaj, le to nam reci Je to pomota ali pa donosen šport?

Paj.

Druga:

O, blažena si voda radenska, ne smemo reči, da si zadenjska! V štacuni te dobim za manj ko tri kovače, ko pa priromaš med tekače in skakače, zajame tudi tebe olimpijski polet: za litra pol že dam din dvajsetpet.

Paj.

DA GRE OBENEM

Pepe je grdo premlatil Jožeta In ko so Pepeta vprašali, zakaj je to napravil, je dejal: — Veš, prihodnji teden imam tako že opravke na sodnji, pa sem si mislil, opravim kar vse obenem.

POIZKUS PORAVNAVE

— Obtoženi, zasebni tožilec je pripravljen umakniti tožbo zaradi razžaljenja časti, če ste vi pripravljeni preklicati svoje žaljivke!
— Gospod sodnik, prosim, za »kretena« in »idiota« bi se še dal zmeniti, pri »bedaku« pa vztrajam...

Prvič v Mariboru

V nedeljo, 16. avgusta 1953, ob 10. uri dopoldne se besta na odbojškarskem igrišču v Ljud-skem vrtu pomerili

ODBOJKARSKA REPREZENTANCA JUGO-SLAVIJE IN MOŠKA VRSTA BRANIKA.

V sestavu državne reprezentance, ki se pri-pavlja na bližnjo tekmo z reprezentanco Zdru-ženih držav Amerike, nastopi jugoslovanska od-bojškarska elita: Budišin (»Spartak«, Subotica); Milosavljević (»Partizani«, Beograd); Popović, Stojimirović, Mandarić in Stefanović (»Crvena zvezda«, Beograd); Djordjević (»Železnik«, Beograd); Šitić (»Železnik«, Sarajevo); Mikina (»Mladost«, Zagreb); Bergant (»Lokomotiva«, Zagreb); Skrbinek (AOK, Ljubljana) in Anteko-lović (»Železnik«, Ljubljana).

Bo vigrano moštvo mariborskega »Branika« uspelo častno zastopati slovensko odbojko?

IZ TUJEGA IN DOMAČEGA LOGA

IZGUBLJENO

Pijanec leze po vseh sti-rih. Milčnik ga vpraša: »Ali ste kaj izgubili?« »Da, ravnotežje!»

IZKUSNJE

Predavanje o alkoholizmu in njegovih posledicah

Predavatelj zaključil: »To-rej, alkohol uničuje telo in razum. Na koncu postane človek pravi zločinec in po-poln idiot! — Zakaj pa se vi tam zadaj smežete? Go-ovorim iz lastnih izku-šenj...!»

DVOJČICI

— Ali sta ti dve dami dvojčici?

— Bili sta, ko sta bili še majhni deklici. Zdaj pa ho-če biti vsaka pet let mlajša od druge

ZOBOLLI

S trpečim obrazom vstopi mlad deček v zobozdrav-niško ordinacijo:

»Tovariš doktor, prosim, če bi mi izdrli zob...«

»Sedil«

Fant se obrne in prične slatiči hlače.

»Kaj si znorel? Kaj pa delaš vendar?« ga vpraša zobozdravnik.

»Pokazal vam bom mesto, tovariš doktor...« je zajo-kal deček

»Kje?«

»Tu! Pes me je ugriznil, pa se mu je zlomil zob in mi ostal v mesu...«

V ZADREGI

»Kateri osel pa vas je bril,« — je vprašal brivec gosta — »da vas je vsega porezal?«

»Sam sem se bril.«

DEFINICIJA

— Očka, kakšen je rim-ski nos?

— Takšen kot je moj.

— Ah, že vem: rdeči!

PROTEST

— No, dragec, kaj pa pra-viš na to? Če se ne motim, si zadnjič govoril precej nespoštljivo o nežnem spolu...

KONKURENCA

Chičaški gangster toži znancu:

— Pomisli, kakšno smolo sem imel danes: v tram-vaju sem nekemu segel v žep in ko sem hotel po-gledati, kaj sem ujel, sem opazil, da mi je zmanjkaj zlat prstan!

DOBESEDNO

— Kam pa, Janez?
— K direktorju.
— Ne moreš. Je zaseden.
— Kako zaseden?
— Dobesedno. Na kole-nih mu namreč sedi nje-gova tajnica!

STROKOVNO ZANI-MANJE

Dva žeparja prideta v kavarno. Prvi zaprosi na-takarja za dnevnik, drugi pa za modno revijo. Ta-krat se prvi začudi:

— Čemu ti bo modna revija?

Drugi ga začudeno po-gleda:

— Čemu?! V našem po-klicu pač moraš vedeti, kje predpisuje nova moda sle-pe in kje prave žepel!

ZELJA

Mož svoji ženi, ki šofira avto:

— Poslušaj, dragica, kaj če bi še jaz malo šofiral, da si zopet odpočijem živca?

BRZINA

Sodnik vpraša šoferja, ki je obtožen prenaple vožnje: — Kako pa veste, da ste vozili samo trideset kilo-metrov na uro?

— Enostavno. Bil sem na poti k zobozdravniku, da mi izruje zob!

STAROST

— Missis Joyce, koliko let imate?

— Enaindvajset in nekaj mesecev...

— Povejte, prosim, toč-no: koliko mesecev?

— Dve sto šestdeset...

PREVEC DOLGOČASNO

Sodnik: »Pri zadnji raz-pravi ste govorili popolno-ma drugače kakor danes!«

Obtoženec: »Ne ponav-ljam rad ene in iste stvari, to je prevec enolično in dolgočasno!«

TESNO SORODSTVO

— Kdo je ta ženska ki si jo pravkar pozdravil?

— To je druga žena tre-tjega moža moje četrte že-ne, ki je pred kratkim po-ročila prvega moža moje druge žene!

KONTRABASIST...

